

Ὁ Μόλτικς δὲ περιφανής
καὶ τῶσαν στρουγγυλομανής,
αὐτὸς ὁ φέρων ὄνομα μεγάλου στρατιώτου,
αὐτὸς ποὺ τὸν στεφανώσαντι μαχρὸν ἐνδόξον νίκαι,
τὸν Ὀλεμδουρὺν τὸν Φίλιππα τὸν ἔλεγε χρυσοῦ του,
καὶ τέλος τὸν Ναθαναὴλ ὁ Φίλιππος εὐρήκε.

Εἶναι κανένας νὰ γελῇ
νὰ ἀκούς κοτ' ἄμ κρεμανταλῇ
νὰ λήρ σ' ἕνα Πρίγκιπα μούστακαλῇ μικροῦλι μου,
πούλαυι μου, χρυσουλι μου.

Καὶ νάζα τοῦκανε πολλὰ
καὶ τώρα καὶ προτύτερα,
κι' ὁ Μόλτικς πέρασε καλὰ
κι' ὁ Πρίγκιπας καλλίτερα.

Ἰμνήσωμεν τὸν στρατηγόν, ποὺ τὸ καλὸν ὀρέγεται,
μὰ Χέζερλ ὁ Φρούραρος τοῦ Βερολίνου λέγεται,
κι' αὐτὸς τοῦ Μόλτικς τάχαλε διὰ βοῆς μεγάλης,
κι' ἂν τώρα τὴν Γερμανικὴν κατάληξιν τοῦ βγάλης,
θὰ μείνῃ λέξις πρέπουσα κι' ἀρμοῦσα τὰ μάλα
στὸν ἱπποτῶν τῆς Στρουγγυλῆς τὰ κλέη τὰ μεγάλα.

Π. — Ἐλάτε χαίρετέστε, Νεφέλ' ἔραταιναί,
τὸν Κοῦνο Μόλτικς τὸν μαχρὸν, ἀλλὰ καὶ κουνενί,
ποῦ λέν πως καὶ τοῦ Πρίγκιπος ἀκόμη τὸ μαντύλι
μὲ φλογερὰ φιλήματα μάς μούτεις τὸ κατεφίλει.

Τρία μαντύλια μόνο θὰ μείνουν' στοὺς αἰῶνας
κι' ἐνδοξα τὰ κηρύττω,
ἕνα τῆς Σπυριδούλας, ἄλλο τῆς Δυσδαίμονας,
κι' αὐτοῦ τοῦ Πρίντις τρίτο.

Παιδί τοῦ γέρο-Μόλτικς, κλαίει καὶ τῶνομά σου
καὶ τὰ παράσημά σου.

Τί κριμαί τόποιο τέλος' στοὺς αἰῶνας τοῦ νὰ δώσης
καὶ τὸ λαμπρὸ σπαθί σου νὰ κατακληιδώσης.

Ἄμμι κι' ὁ κύριος Λεκόντ, ὁ σπαθοφόρος Γάλλος ;
καὶ τοῦτος ἐπαρδωμένος κι' ἀκόλουθος μεγάλος,
κι' ἂν πῆγαινε μὲ τοὺς λοιποὺς εἰς τὸ Λινὰρ ἔκει
γὰρ τὸ Μαρόκο τόκανε καὶ τὴν πολιτικὴν,
κι' οἱ φίλοι Γάλλοι αἰγούρα θὰ δρῶνουν στεφάνους
ἂν στείλουν τὸν Λεκόντ' στοὺς θεοὺς Μαροκκινούς Σουλτάνους.

Δεῦτε νὰ στεφανώσωμεν τοῦ Χάρδεν τὸ κοντύλι
τὸ τίμιον, τὸ δυνατὸν,
ποὺ μασκαρεύτηκαν μ' αὐτὸ
τῆς Στρουγγυλῆς οἱ φίλοι.

Ἀπόλωσαν τὸ στόμα τοῦ στοῦ Μέλλοντος τὰς στήλας
αὐτοῦ τοῦ Πύργου τοῦ Λινὰρ διέρρηξε τὰς πύλας,
αὐτὸ μὰς ἀπεκάλυψε σφρηγίσματα στρουγγυλότητας
κι' ἀβράς ἐρακισιότητας.

Καὶ σήμερα μὲ μούστουνα κυττάζουμε περίλυπα
τὸν Χοχενκού τῆς Αὐλῆς, μὰ καὶ τὸν Πρίντις τὸν Φίλιππα,
κι' ἂς φαντασθῇ καθέννας νοῦς
τί κλέος γὰρ τοὺς Γερμανοὺς,
ἂν μὲ τὴν δύναμιν ἐδρῶν
τῆς Στρουγγυλῆς Τραπέζης δρῶν
τὴν ἔδραν καταλάβαν τὴν πρώτην τῆς διαίτης
κι' ἐλάμπρυνε τὰς ἑδρας τῆς σὺν Ζεὺς ἐδορομεμένης.

Τρεῖς χαίρε, διαβόητος ὁμοφυλοφιλία,
ποῦ τόσα κατελάσπουσι ἀρχαῖα μεγαλεῖα,
καὶ τώρα τ' ἔλκω χάνονται μεγαλοσημῶν πρώτων
μέσα σὲ τρυφερότητας ἀνδροπρεπῶν ἐρώτων.

καὶ πνίγονται σὲ θάλασσα χωρὶς νὰ βρῖσκουν πάτο
κι' ὅλοι φωνάζουν : ἀπάτα κι' ἀκόμη παρακάτω.

Φ. — Ἀλλ' ὅμως ποῖος θρίαμβος τῆς Θέμιδος μεγάλος !..
μεγάλους κατεπόντισε
κι' ἐξήστραψε κι' ἐδρόνησε
μὲ τὸ παρόντον κάλλος.

Μέγας αὐτὸς ὁ Κάϊζερ κι' ἡ Θέμις τοῦ τρανή,
ποῦ γὰρ μεγάλοις καὶ μικροῖς ποτὲ δὲν ἀδρανεῖ.
Μέγας αὐτὸς ὁ Κάϊζερ, μασιτίων ἀμειλικτῶς...
μῆτε γὰρ τίτλους ἔλασε, μῆτε γὰρ φίλους οἶκτος.

Καὶ Λεοπόλδοι Πρίγκιπες καθὼς καὶ Φρειδεरिकοὶ
ἔμπροστ' ἀπὸ τῆς Θέμιδος αἰγούν
καὶ τουρτουρίζουν καὶ ριγοῦν
καὶ τοὺς συνέχει φρίκη.

Ἐκεῖ δὲν εἶναι ρήτορες μονάχα καὶ λογάδες
καὶ μ' ἦτε τοῦ Συντάγματος καὶ τὸν θεσμὸν ραγιαδες,
ὅπου κανένας δὲν μπορεῖ μ' ἕλην τοῦ τὴν διανοῖαν
καλὰ νὰ καταλάβῃ
πῶς ζομ' ἐλευθεροῖ κι' ἐμεῖς μόνον κατ' ἐπιφάνειαν,
μὰ κατὰ βάθος σκλάβοι.

Τὸ ξέρουν πῶς δὲν εἶν' ἐκεῖ μὰ φοβιτσάρα Θέμις,
ὅπου σὺν λέγεσται μικρὸς ἐνώπιόν της τρέμεις,
κι' ὁ νόμος κανέναν ποτὲ δὲν φαίνεται κοπέλι,
μὰ κι' ἡ πορφύρα γίνεται πρὸς χάριν τοῦ κουρέλι,
κι' ἂν λέγεσται καὶ Κάϊζερ καὶ πρῶτος τῶν Καيسάρων
ἀπὸ ταῦτ' ἐστὶν δάσκαλος, σὲ φέρουν ἄρον ἄρον.

Ὅπου κι' ὁ πρῶτος μασικαρὸς, ὅπου κι' ὁ πρῶτος μοῦλος,
καὶ κάθε σαρλοπιθικός
ὑπερφῶς ἀνθικός,
κάνει τὸν νόμον νὰ γενῇ κοπέλι τοῦ καὶ δοῦλος.

Ὅπου κυττᾷς εὐδαίμονας τοὺς κυνικοὺς Μενίππους
καὶ Χάρδεν δὲν εὐρίσκονται νὰ ξεσπελάσουν ρόπου,
ὅπου γὰρ τὴν φαυλότητα στήνουν βρωμοὺς λατρείας
καὶ δὲν ὑπάρχει Νέμεσις δικαίας τιμωρίας.

Ὅπου τὸν νόμον βλέπομε γὰρ τοὺς τρανοὺς ἀπάτα
καὶ πνίκεται καθελὶς χρηστὸς ἀνταξίος Λεκάντης,
ἔκει τὸ κράτος, Περικλῆς, κλάψε τὸ καὶ συγῶρα το,
καὶ δὲν σοῦ μένει τίποτε καλλίτερον νὰ κάνης,
παρὰ στὸν Πύργον τοῦ Λινὰρ νὰ πῆς νὰ πῆς ἀλευρί
κι' ὁ Μόλτικς μὲ τὸν Ὀλεμδουρὺν καὶ τὸν Λεκόντ νὰ σ' εὐρῇ.

Π. — Κι' ἀφοῦ δι' ἑδρας γίνεται μεγάλος λόγος τώρα
δέξου καὶ σὺ τὴν ἑδρά σου μὰ μπατσουινῶν σπαλιώρα.

Καὶ μαρμόσας σουλτάνας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Χαίρε, ραπτικῆς τεχνίτη, Γεώργη Παπαϊωάννου,
ποῦ χωρὶς στιγμή νὰ παύης
δὲς τοῦ κοβεῖς, δὲς τοῦ ράβει
δλους τοὺς κομψομοῖνους τῆς κλεινῆς Ἰσοτρεπτοῦ.
Πάλι στὴν ὁδὸν Σταδίου κραταῖς φωτοβολεῖς,
πάλι μὲ κοστούμια νέα τοὺς πελάτας προσκαλεῖς,
πάλι μὲ τῆς νέας μόδε-ζετρελλαίνεις τὸν καθένα,
πάλι κάνεις φιγουρίν τῆς κομψότητος κι' ἐμένα.

Λαμπρὸν καὶ τῶν Ἡθοποιῶν τὸ νέον τὸ Δελτιόν,
ἔχον κι' εἰκόνας γλαφυρὰς καλλιτεχνῶν παντοῖον.